

Marty Supreme

Direcció: Joshua Safdie **Guió:** Ronald Bronstein, Joshua Safdie **País:** EUA **Durada:** 149 min **Any:** 2025 **Gènere:** Drama **Interpretació:** Timothée Chalamet, Gwyneth Paltrow, Odessa A'zion, Tyler the Creator... **Música:** Daniel Lopatin **Fotografia:** Darius Khondji **Distribuidora:** Diamond Films **Estrena a Espanya:** 30/01/2026

No recomanada per a menors de 16 anys

Doblada en espanyol / Versió original en anglès, amb subtítols en espanyol

SINOPSI

Biopic de Marty Reisman, un vividor convertit en campió de ping-pong, des que va començar a jugar per apostes a Manhattan fins a guanyar 22 títols importants i convertir-se en el més veterà a guanyar una competició nacional d'esports de raqueta, amb 67 anys. (FilmAffinity)

CRÍTICA

Chalamet creix com actor a ritme de taquicàrdia marca Safdie

Un atac d'ansietat en present continu amb el segell Safdie permet a Timothée Chalamet fer el seu millor treball d'interpretació.

Des de les pel·lícules de la Nouvelle Vague ningú ha tornat a **anar a tot arreu corrent pel carrer amb tant afany com els personatges dels germans Safdie**. Vividors i enredaires autodestructius el futur dels quals es decideix sobre la marxa, segon a segon, a mesura que la seva exercitada retòrica va enredant un embull d'ocurrències i il·lusions de grandesa amanides amb grans dosis d'ego.

Una col·lecció que va arrencar amb la cleptòmana d'**Eleonore Hendricks** a **The Pleasure of Being Robbed** (2008), la primera pel·lícula de **Josh Safdie** en solitari, i arriba al cim més ambiciós fins avui amb **Marty Mauser**, el jugador de ping-pong dels anys cinquanta que **Timothée Chalamet** eleva al cel de la determinació i la seguretat en si mateix en el camí cap a l'èxit mentre no para de donar cops de cap contra el formigó de la tossuda realitat. **Pura filosofia Safdie**.

Marty Supreme arriba després de la separació creativa dels germans, una ruptura de bretxa més profunda que la dels **Coen** (em declaro entusiasta de les comèdies lesbicofumetes de l'Ethan amb **Margaret Qualley**), però el Josh manté una continuïtat estilística indestructible amb l'obra anterior del duo.

També **conserva col·laboradors essencials** que li van donar forma, com el *daddy longlegs* **Ronald Bronstein** al seu costat en el guió i a la cabina de muntatge, **Daniel Lopatin** (**Oneohtrix Point Never**) en l'elèctrica banda sonora i **Darius Khondji** en la fotografia; ja a **Diamantes en bruto** (2019) va prendre el relleu de **Sean Price Williams** i aquí l'iranià esquitxa els nerviosos primers plans amb els quals cartografia la visceralitat dels actors amb preses generals i composicions lumíniques que poleixen el disseny de producció de **Jack Fisk**. Una recreació de la Nova York de mitjan segle XX els polsegosos espais de la qual remeten a l'autenticitat d'**Érase una vez en América** (1984) igual que les dimensions del relat, un univers viu i poblat per una miríada de personatges amb insospitades adjudicacions de càsting que una vegada vistes resulten insuperables.

Cada un és un cartutx que el Marty crema sense miraments per anar al Japó i, per descomptat, guanyar el Campionat Mundial de Tennis de Taula. Objectiu que **seria la medul·la d'un biopic esportiu en ús però aquí no para de ser desplaçat per contratemps, aldarulls i desviaments** sorgits mentre el protagonista intenta aconseguir diners per al bitllet d'avió, brega amb una amiga casada a qui ha deixat embarassada (**Odessa A'zion**), sedueix una insegura actriu madura en hores baixes (**Gwyneth Paltrow**) o xoca amb un perillós gàngster (**Abel Ferrara**) i el seu gos, entre molts altres meandres narratius que la pel·lícula metralla (**incloses digressions inoblidables; només una paraula: mel**) a la mateixa velocitat que el Marty discorre i reformula idees de supervivència immediata destinades a la catàstrofe.

Daniel de Partearroyo - 20minutos.es